

המוצאו מקריבו לפסח, מעיקרא בהפרישו הבעלים אותו, לאמנויי המוצאו (אם יאבד) בהדי' קאי, וכיון שאין הבעלים מושכים את ידיהם ממנו עד י"ד בחצות כשלא מצאו אותו, א"כ כשהמוצאו נשאר עליו הרי הוא כנשאר אחד מהמנויין עליו, והבן, וכמו דמסקינן בשקלים שם דתנאי ב"ד הוא על האובדות שיקרבו עולות, ה"נ לר"י תנאי ב"ד הוא דמעיקרא לאמנויי המוצאו בהדי בעלים קאי, ועתוס' שבועות (י"א סע"ב) ודוק:

ומעתה גם דברי הר"ב נכונים, דלעולם לא נתיאשו הבעלים ממנו, ותנאי ב"ד הוא שיקרב פסח, ומעיקרא כשהפרישו הבעלים לאמנויי אמוצאו עליו קאי אם יאבד, ולכן כשמצאו זה הוא נמנה עליו עם הבעלים אשר עוד לא משכו ידיהם ממנו, וכשהגיע י"ד בחצות, כשהבעלים רואים שלא מצאו פסחם, הם מושכים ידיהם ממנו ונמנין על פסח אחר, ועדיין אין מתיאשים מזה שנאבד, כי חושבים אולי ימצאו אותו ויקריבו אותו שלמים כדין מותר פסח, או אולי יתוודעו מי מצאו ויקחו ממנו דמיו כמו שהיו לוקחים מאיש אחר אשר הי' נמנה על פסחו, ודברי הרע"ב נכונים: עכ"ד.

אין אחד מבני החבורה קיים נפסל לפסח, ואע"ג אם הוי ידעינן דיחיד נמנה עליו רשאי אחר למנות עליו לר"י דס"ל אין שוחטין את הפסח על היחיד ומעיקרא לאמנויי אחרינא בהדי' קאי (כדאיתא שם בפסחים), אבל איך המוצאו יכול להקריבו לפסחו הא יש לחוש שמא כבר נמנו עליו שנים, ועתה משכו ידיהם ממנו ולא נשאר אחד מבני החבורה עליו ונפסל לפסח.

תו הקשה בדברי הרע"ב שכתב והמוצאו מותר להקריבו לפסחו ואם יבא הבעלים אח"כ יתן לו את דמיו, ויפלא ממ"נ אם בעת המציאה כבר נתיאשו הבעלים, הרי מוצא אבדה אחר יאוש בעלים א"צ ליתן דמיו, ואם בא לידו קודם יאוש הרי לא זכה בו המוצאו וא"י להקריבו לפסחו עכ"ק:

וכתב שם באמרי כהן ליישב:

ולענ"ד אפ"ל דכמו דאמרינן בפסחים (שם) לר"י כיון דאמר אין שוחטין הפסח על היחיד מעיקרא לאמנויי אחרינא בהדי' קאי, ה"נ אמרינן כיון דאמר ר"י בנאבד בתוך שלשים